

Acadèmia de Ball

Carrer de Mallorca, 315, pral., 2.ª

Just és aquí... Vaig pujar l'escala decidit i a grans gambades.

—¡Riingt riingt!!! Fins al cap d'un ratet no vaig sentir grinyolar la porta, per fi però sortí un senyor més aviat prim i força elegant.

—Perdoni... Vostè és el mestre de l'Acadèmia de ball?

—Si senyor, que desitja?

—Ja veurà, un servidor volia...

—Aprendre de dansar.

—Naturalment, i com compendrà...

—Si, ja entenc, voldria presentar-se com tot un vertader senyor en un saló d'etiqueta a on s'hi donen balls aristocràtics?

—Si senyor, tots els divendres.

—Tots els divendres? No l'entenc.

—Si senyor, tots els divendres hi ha ball en el saló que pretinc anar.

—A ja comprenc, deu ésser un d'aquests centres a on mil senyoretetes donen carabassa a n'el jove que desconeix l'art de Mr. Charles Nicolàs... (això ho deia tot gastant una pose d'home convençut de si mateix)... Jove, si vostè creu el que li diré, amb mitja dotzena de lliçons serà l'as del saló.

—Ja veurà, un servidor estima, i com que la meva...

—Prou... Ja m'ho penso. La seva *Julieta* veient que vostè no sap dansar, no acaba de correspondre'l.

—Perfectament; a més com que dansa amb altres tinc por que...

—Que surti un *Romeo* i conquisti la que segurament li ha fet perdre més d'una nit pensant amb ella.

—Exacte; per tant, compendrà la necessitat de rebre les seves lliçons.

—No parli més, després de les meves lliçons vostè dansarà com un professional el Camel-Trot, Charleston, Black-Bottom, Tiklo-indico, etc., etc. no dubti que la seva novia..... és barcelonina?

—No senyor. Es olotina.

—A caram,—exclamà, posant-se un monocle i tocant-se la pirilla que també en portava—les nenes, olotines tenen fama de formoses i simpàtiques, si, si, Olot, Olot, conec la importància d'aquesta població, fins i tot crec que dintre poc inaugurarà un servei de Tranvies.

—Pot ésser si (vaig respondre jo veient que amb això estava molt atraçat) però ja fa temps que n'hi ha un.

—Es de circumvalació?

—No senyor és de *Parat al Passeig de Blay*.

—Molt bé, i vostè essent olotí no coneix el

treball d'aquests imobles? (mentre ho deia em mostrava els del rebedor) fixi's-hi bé, el seu estil no falla.

M'els vaig mirar bé... —A si, ara hi caic, Raimond Vayreda.

Jus! a, ara em recordo que fa algun temps vingué un jove també d'Olot, però aquell va aprendre de dansar per anar a un cabaret que hi tenia una fulana. El ball que li agradava més era el tango de la cocaina.

—I vol dir que prenia cocaina.

—No dic això, vull dir que li agradava el ball que porta aquest títol.

—A, ja, (vaig contestar refet del primer ensurt... Aquí el mestre es posà a rumiar i per fi em digué:

—Em sembla que es deia Fulano de Tal.

—A, si home, no en conec d'altre; quina aranya per teixir mentides, per fer rajar calés als propis, un *teixidor* de primera.

—Perdoni, però si li sembla anirem per...

—Si, té raó, conversant es fa tard que un no se n'adona.

—Passi, passi, que veurà el saló a on s'hi donen les classes.

Entràrem a un saló de regulars dimensions, dos ninots de goma, dues cadires i una gramola eren tots els seus mobles.

—Quan vol començar?

—Ara mateix, si vol.

—Molt bé, doncs aquí té aquest líquid i donguis un massatge a les cames.

—Home.

—No s'en dongui vergonya, pensi que d'aquí un rato...

—Però seré un as, eh del ball?

—Indiscutiblement— I ja em teniu amb aquella bona fe pròpia dels fills d'allà on jo en sóc frega que frega.

—*Bueno*, ja estic llest.

—Ara agafi aquell ninot.

—Eh?

—Calli i vagi fent, tingui fe amb les meves paraules. Posi el braç cap aquí, la cama dreta així.. ara dongui mitja volta... perfectament... dues passes endavant... molt bé

—Quan tinc de donar-li?

—Vint-i-cinc pessetes.

—Eh?... Com diu?

—Cinc duros.

—Home... va, va... Jo.... si, vaja, tingui.

—Molt bé, gràcies, estigui bo pollo.—I em tirà rapidament la porta. Es veu que ja havia cobrat.

—Pollo, pollo, caram quina manera de treure les peres del clatell i això que em creia que a Olot èrem savis i no ens deixàvem timar mai i tot